

INDEX

TOMI CENTESIMI TRIGESIMI-SECUNDI.

CONFESSIONUM.

LIBRI TREDECIM.

LIBER I.

Præmissa Dei invocatione recolit vitæ suæ primordia ad annum decimum-quintum. Infantia peccata agnoscit et pueritiæ. Atque hac ætate in lusum et puerilia quæque oblectamenta quam in literarum studia proclivorem se fuisse confitetur.

CAPUT	i.	Deum vult laudare, ab ipso excitatus.	pag.	3
	ii.	Deum quem invocat, in ipso esse ipsumque in Deo.		4
	iii.	Deus sic ubique totus, ut res nulla ipsum totum capiat.		5
	iv.	Dei majestas et perfectiones inexplicabiles.		6
	v.	Petit amorem Dei et delictorum veniam.		7
	vi.	Infantiam suam describit, laudat Dei providentiam et æternitatem.		8
	vii.	Infantia quoque peccatis obnoxia.		10
	viii.	Unde puer loqui didicerit.		12

CAPUT IX.	Odium litterarum, amor lusus, et vapulandi timor in pueris.	pag. 13
X.	Amore lusus et spectaculorum avocatur a litterarum studio.	15
XI.	Morbo pressus baptismum flagitat, quem mater certo consilio differt.	16
XII.	Ad litteras cogebatur, quo tamen Deus utebatur bene.	17
XIII.	Quibus studiis potissimum sit delectatus.	18
XIV.	Litteras græcas oderat.	20
XV.	Precatio ad Deum.	21
XVI.	Improbat modum juventutis erudiendæ.	22
XVII.	Prosequitur contra modum exercendæ juventutis in re litteraria.	24
XVIII.	Quod homines curant servare leges grammaticorum, et non divinorum præceptorum.	25
XIX.	Pueritiæ vitia quæ in majores ætates transeunt.	26
XX.	Pro bonis sibi in pueritia collatis Deo gratias agit.	28

LIBER II.

Ad ætatem aliam progreditur, primumque adolescentiæ suæ, id est, sextum-decimum vitæ annum quem in paterna domo studiis intermissis consumpserat genio ac libidinibus indulgens, ad mentem revocat cum gravi dolore, severus admodum in dijudicando furto a se tunc temporis cum sodalibus perpetrato.

CAPUT I.	Adolescentiæ ætatem et vitia recolit.	29
II.	Annum ætatis suæ decimum-seximum in ardore libidinoso consumptum.	30
III.	De peregrinatione studiorum causa et de parentum proposito.	32
IV.	Furtum cum sodalibus perpetratum.	35
V.	Neminem peccare sine causa.	36
VI.	Omnia quæ boni speciei ad vitia invitant, in solo Deo esse vera et perfecta.	37
VII.	Gratias agit Deo pro remissione peccatorum, quodque a multis servatus sit.	40
VIII.	Amavit in furto consortium simul peccantium.	41
IX.	Contagiosa res sodales mali.	42
X.	In Deo omne bonum.	43

LIBER III.

De annis ætatis illius decimo-septimo, deeimo-octavo et decimono transactis Carthagine, ubi dum litterarii studii curriculum absolveret, se libidinosi amoris laqueo irretitum, necnon in Manichæorum hæresim prolapsus fuisse meminit. Adversus horum errores et ineptias disserit luculenter. Maternas pro se lacrymas et responsum de sua resipiscentia divinitus acceptum refert.

CAPUT I.	Amore quem venabatur, capitur.	pag. 44
II.	Amavit spectacula tragica.	45
III.	In schola rhetoris ab Eversorum factis abhorrebat.	47
IV.	Hortensius Ciceronis excitavit illum ad ardorem philosophiæ.	48
V.	Fastidiit sacras Litteras propter simplicitatem styli.	50
VI.	A Manichæis quomodo captus.	51
VII.	I. Doctrina Manichæorum absurda cui suffragabatur. — II. Leges pro ratione temporum mutari posse.	53
VIII.	I. Contra Manichæos dicit quæ flagitia semper detestanda, quæ facinora. — II. Libido triplex.	56
IX.	Discrimen inter peccata, et inter Dei judicium et hominum.	58
X.	Nugæ Manichæorum de terræ fructibus.	59
XI.	Planctus et somnium matris de filio.	60
XII.	Quale responsum mater Augustini accepit a quodam episcopo de ipsius conversione.	62

LIBER IV.

Pudet se Manichæorum sectæ addictum fuisse per novennium, atque alios secum in eundem errorem pertraxisse: tum etiam consuluisse mathematicos; et amicum sibi interea morte præreptum, acerbiori quam æquum esset animi dolore fuisse persecutum: cujus occasione de vana et de solda amicitia non pauca dicit. Mentionem facit librorum *de Pulchro et Apto* a se anno ætatis vigesimo-sexto aut vigesimo-septimo conscriptorum, nec-

non quam facili negotio liberalium artium libros atque Aristotelis Categorias, anno ætatis ferme vigesimo per sese intellexerit.

CAPUT I. Quandiu et quomodo alios seduxerit.	pag. 64
II. Rhetoricam docet, concubinam fovet, et haruspicem qui victoriam promittebat, contemnit.	65
III. Ab astrologia, cui deditus erat, per senem medicinæ et rerum peritum revocatur.	67
IV. I. Morbum et baptismum amici narrat, quem etiam suis erroribus involverat, eoque morte sublato dolet gravissime. — II. Mirabilis efficacia sacramenti baptismi.	69
V. Cur fletus dulcis miseris.	71
VI. Quantus ex amici morte dolor.	72
VII. Impatientia doloris mutat locum.	73
VIII. Tempus et amicorum colloquia dolori medentur.	74
IX. De humana amicitia. Beatus qui amat in Deo.	75
X. Labiles creaturæ, nec in eis potest anima requiescere.	76
XI. Omnia creata sunt instabilia: solus Deus stabilis.	77
XII. Amor non improbatur, modo in his quæ placent, amemus Deum.	78
XIII. Amor unde proveniat.	80
XIV. Libri de Apto et Pulchro Hierio nuncupati. Unde hunc amaverat.	81
XV. Quod corporalibus imaginibus contenebratus, non potuit capere spiritalia.	83
XVI. Categorias Aristotelis et liberalium artium libros per se intellexit.	85

LIBER V.

Annum ætatis suæ exhibet vigesimum nonum, quo scilicet compta Fausti Manichæi imperitia propositum in illa secta proficiendi abiecit; quo etiam Roma, ubi tunc rhetoricam profitebatur, missus Mediolanum ut eandem artem doceret, cœpit audito Ambrosio resipiscere, et de manichæismo abdicando necnon de repetendo catechumenatu decernere.

CAPUT I. Excitat mentem ad Deum laudandum.	89
II. Dei præsentiam iniquos non effugere. Itaque ad eum debere converti.	90

CAPUT III. De Fausto Manichæo et de philosophorum cæcitate qui per creaturas Creatorem non cognoverunt.	pag. 91
IV. Sola Dei cognitio beat.	94
V. Manichæi de astris imperitia indignum eum fide in cæteris faciebat.	95
VI. Faustus eloquens, sed liberalium disciplinarum expertus.	97
VII. Alienatur a secta Manichæorum.	99
VIII. Proficiscitur Romam contra matris voluntatem.	101
IX. Febri correptus periculose laborat.	103
X. Errores ante susceptam Evangelii doctrinam.	105
XI. Qualiter Augustinus contulerit cum Catholicis.	108
XII. Fraus discipulorum Romæ in præceptores.	109
XIII. Docturus rhetoricam mittitur Mediolanum: ab Ambrosio suscipitur.	110
XIV. Audito Ambrosio paulatim ab erroribus resipiscit.	111

LIBER VI.

Cum jam Monnica ipsius mater Mediolanum advenisset, ipseque annum ætatis ageret trigesimum, Ambrosii concionibus admonitus catholicæ doctrinæ veritatem, quam Manichæi falso insimulabant, magis magisque intelligebat. Alypii amici sui mores prosequitur. In diversa rapiebatur, dum de vita melius instituenda deliberaret; mortis quoque ac iudicii metu percussus, ad vitæ conversionem in dies accendebatur.

CAPUT I. Augustinus nec Manichæus, nec Catholicus.	113
II. Epulæ et synaxis apud sepulcra Martyrum.	115
III. Occupationes et studia Ambrosii.	116
IV. Doctrinam Ecclesiæ Ambrosio concionante intelligit.	118
V. De sacrorum Librorum auctoritate et necessario usu.	120
VI. De miseria ambitiosorum adducto exemplo mendici lætantis.	122
VII. Alypium a Circensium insania convertit.	124
VIII. Alypius capitur insania ludorum gladiatoriorum, a quibus antea abhorruerat.	126
IX. Alypius ut fur apprehenditur.	127
X. De integritate Alypii et adventu Nebridii.	129
XI. Anxius Augustinus de instituenda vita deliberat.	131

CAPUT XII. Contentio inter Alypium et Augustinum de matrimonio et celibatu.	pag. 133
XIII. Uxor quæritur Augustino.	135
XIV. De vita communi agenda cum amicis deliberat.	136
XV. In locum discedentis concubinæ alia succedit.	137
XVI. Mortis et iudicii metum nunquam deposuit.	138

LIBER VII.

Exordium suæ juventutis, id est, annum ætatis trigesimum-primum, ob mentis oculos reducit. Narrat se illa ætate densioribus adhuc ignorantiae tenebris involutum, atque errantem circa Dei naturam, necnon circa originem mali, in cujus inquisitione se mirum in modum angebat, pervenisse tandem ad cognitionem Dei sinceram; quamvis nondum digne de Domino Christo sentiret.

CAPUT I. Deum cogitat tanquam aliquid corporeum per infinita spa- tia diffusum.	140
II. Momentum quo Nebridius confutabat Manichæos.	142
III. Liberum arbitrium causa peccati.	143
IV. Deum incorruptibilem esse oportet.	145
V. Quærit iterum unde malum, et quæ radix ejus.	146
VI. Mathematicorum divinationes rejicit.	148
VII. Misere torquetur inquirens unde sit malum.	151
VIII. Quomodo divina misericordia subvenerit Augustino.	153
IX. In Platonicorum libris Verbi æterni Divinitatem, non in- carnati humilitatem invenit.	<i>ibid.</i>
X. Clarius innotescunt jam Augustino divina.	156
XI. Quomodo creaturæ sunt et non sunt.	158
XII. Omnia bona quæcumque sunt.	<i>ibid.</i>
XIII. Omnia condita laudant Deum.	159
XIV. Sanæ mentis homini nihil displicet inter creaturas Dei.	160
XV. Quomodo veritas et falsitas in creaturis.	161
XVI. Omnia bona, licet quibusdam non apta.	162
XVII. Quæ retardent a cognitione divinorum.	<i>ibid.</i>
XVIII. Solus Christus via ad salutem.	164
XIX. Quid senserit de Christi incarnatione.	165
XX. Ex Platonicis libris peritior, sed inflatior evaserat.	166

CAPUT XXI. Quid in sacris Libris invenerit, non inventum in Plato- nicis.	pag. 168
--	----------

LIBER VIII.

Vitæ ipsius partem attingit celeberrimam, annum ætatis trigesimum-secundum, quo nempe cum Simplicianum consulisset, ab eoque didicisset Victorini conversionem, cum Antonii Ægyptii monachi vitam ex Pontitiani relatione cognovisset, post vehementem luctam carnem inter et animum, codicem Apostoli celesti admonitus oraculo inspexit; moxque ex illius lectione ad meliorem frugem toto animo immutatus fuit, pleneque ad Deum conversus.

CAPUT I. Studio vitæ melius instituendæ ad Simplicianum ire sta- tuit.	170
II. De Victorino rhetore ad fidem converso.	172
III. Quod Deus et Angeli magis gaudent in peccatorum con- versione.	175
IV. Quare plus lætandum sit in conversione nobilium.	177
V. Quæ remorabantur eum a conversione.	178
VI. Pontitianus narrat Antonii vitam.	180
VII. Rodebatur intus audito Pontitiano.	184
VIII. In hortum secedit; quid ibi egerit.	186
IX. Unde fit ut animus imperet sibi et resistatur.	188
X. Adversus Manichæos qui ex duabus contrariis voluntatibus duas contrarias naturas asseverant.	189
XI. Lucta spiritus et carnis in Augustino.	192
XII. Vocis admonitu quomodo totus conversus.	194

LIBER IX.

Dicit de capto a se consilio rhetoricæ professionem abjiciendi, non tamen antequam vindemialium feriarum, quod proxime instabat, tempus advenisset. Tum de suo in Verecundi amici villam secessu, de suo baptisate, ac de Monnicæ matris virtutibus atque obitu, qui baptizato ipso incidit in eundem hunc annum, ætatis videlicet Augustini trigesimum-tertium.

CAPUT I. Laudat Dei bonitatem agnoscens suam miseriam.	197
--	-----

CAPUT II.	Deserere rhetorices professionem differt usque ad vindemiales ferias.	pag. 198
III.	Verecundus concedit illi rus suum.	200
IV.	Libri apud Cassiciacum scripti. Epistolæ ad Nebridium, quibus divinitus gratiis perfusus, et quam vivido pietatis sensu, dum Psalmos evolvit. Acerrimo dolore dentium subito liberatur.	202
V.	Ambrosium consulit quid legendum.	207
VI.	Mediolani baptizatur cum Alypio et Adeodato.	<i>ibid.</i>
VII.	Ecclesiastici cantus institutio Mediolani. Inventio corporum sanctorum Protasii et Gervasii.	209
VIII.	Evodii conversio. Matris obitus, ejusque a teneris annis educatio.	210
IX.	Laudabiles matris suæ mores prosequitur.	213
X.	Colloquium cum matre de regno cælorum.	215
XI.	De extasi et morte matris.	218
XII.	Quomodo luxerit mortem matris. — Sacrificium pro defunctis.	220
XIII.	Orat pro matre defuncta.	223

LIBER X.

Scrutatur deinceps, ac palam contestatur, non qualis antea esset, sed qualis nunc. Deum quem diligit studet indicare; dumque per singula ducit rerum genera, multis explicat memoriæ vim plane stupendam, et quod sua in memoria locum Deus habeat gratulatur. Inquiri in actus, in sensus, et affectus suos ex triplici tentatione voluptatis, curiositatis, ac superbiæ. Dominum Christum unum mediatorem Dei et hominum confitetur, ejusque ope animi sui languores omnes sanandos esse confidit.

CAPUT I.	In Deo solo spes et gaudium.	226
II.	Cum Deo nota sint arcana, quid est confiteri illi.	227
III.	Quo fructu confitebitur deinceps quis sit, non quis fuerit.	228
IV.	Quod magni sint fructus hujus confessionis.	229
V.	Homo sese totum non novit.	231
VI.	Quid amat cum Deum amat, et quomodo ex creaturis Deus cognoscitur.	232
VII.	Corporea aut sensitiva virtute Deus non invenitur.	234

CAPUT VIII.	Memoriæ vis.	pag. 235
IX.	Memoria disciplinarum.	238
X.	Disciplinæ in memoriam non introducuntur per sensus, sed ex ejus abditiore sinu eruuntur.	239
XI.	Quid sit discere.	240
XII.	Rerum mathematicarum memoria.	241
XIII.	Memoria meminisse nos meminimus.	242
XIV.	I. Quomodo memoria continet affectus animi. — II. Læta non læti quomodo recordamur.	243
XV.	Etiam quæ absunt meminimus.	245
XVI.	Et oblivionis memoria est.	246
XVII.	Magna memoriæ vis, sed ultra progrediendum ut attingatur Deus.	248
XVIII.	Non inveniretur ea res quæ excidit, nisi memoria teneatur.	249
XIX.	Quid sit reminisci.	250
XX.	Ut beatitudinem omnes appetant, oportet eam noverrint.	251
XXI.	Quomodo memoria beatam vitam continet.	252
XXII.	Beata vita quæ et ubi.	254
XXIII.	Item prosequitur quæ sit beata vita et ubi.	255
XXIV.	Gratulatur quod sua in memoria Deus locum habeat.	257
XXV.	In quo memoriæ gradu reperiatur Deus.	<i>ibid.</i>
XXVI.	Ubi invenitur Deus.	258
XXVII.	Quomodo hominem rapiat Dei pulchritudo.	259
XXVIII.	Miseriæ hujus vitæ.	<i>ibid.</i>
XXIX.	In Deo spes tota.	260
XXX.	Confitetur ut se habet ad tentationes carnalis libidinis.	261
XXXI.	Ut se gerit ad tentationes gulæ.	263
XXXII.	Ut se gerit ad odorem illecebras.	266
XXXIII.	Ut se gerit ad voluptates aurium.	267
XXXIV.	Ut se gerit ad oculorum illecebras.	269
XXXV.	Ut se habet ad secundum tentationis genus, quod est curiositatis.	271
XXXVI.	Ut se habet ad tertium tentationis genus, quod est superbiæ.	274
XXXVII.	Ut movetur laudibus humanis.	276
XXXVIII.	Et virtuti periculum a vana gloria.	278
XXXIX.	Amoris proprii vis et natura.	279
XL.	Quod in se et cæteris rebus Deum investigavit.	280
XLI.	Triplex cupiditas.	281

- CAPUT XLII. Nonnulli ad dæmones tanquam redeundi ad Deum mediatores infeliciter recurrerunt. pag. 282
 XLIII. Christus verus mediator. 283

LIBER XI.

Laudaturus Deum deinceps professione suæ ipsius in Scripturis sanctis sive imperitiæ, sive etiam peritiæ, aut ejus, quo in eas ex munere divino flagrabat, studii, explicandum sumit exordium libri Geneseos; atque hic primum illustrat isthæc verba: *In principio fecit Deus cælum et terram*. Occurrit obiectantibus, quid faceret Deus antequam cælum et terram conderet, et unde ei in mentem venerit tandem aliquando ea facere, cum antea non fecisset. Dum vero iis refellendis insistit, copiosam de Tempore conscribit disputationem.

- CAPUT I. Cur confitemur Deo scienti. 285
 II. Petit a Deo Scripturarum sanctarum intelligentiam. 286
 III. Quæ scripsit Moyses de creatione cæli et terræ, intelligere non potest nisi donante Deo. 289
 IV. Creatura clamat creatorem Deum. 290
 V. Ex nihilo conditus mundus. 291
 VI. Quomodo Deus dixit, ut fieret mundus. 292
 VII. Verbum Dei coæternum Deo. 293
 VIII. Verbum Dei ipsum est principium quo docemur omnem veritatem. 294
 IX. Quomodo Verbum Dei loquatur cordi. 295
 X. Obiectantes quid faceret Deus, antequam cælum et terram conderet. 296
 XI. Objectioni respondet quod æternitas Dei nescit tempora. 297
 XII. Quid Deus fecerit ante mundi creationem. 298
 XIII. Quod ante tempora a Deo creata nullum tempus fuerit. 299
 XIV. Temporis differentiæ tres. 300
 XV. Mensura temporis in quo. 301
 XVI. Quale tempus metiri liceat, et quale non. 304
 XVII. Ubi tempus præteritum et futurum. 305
 XVIII. Quomodo præterita et futura tempora sint præsentia. 306
 XIX. Non capit modum, quo Deus docet futura. 308
 XX. Differentiæ temporis quomodo nominandæ. *ibid.*

- CAPUT XXI. Quomodo tempus liceat metiri. pag. 309
 XXII. Petit ænigmatis istius solutionem a Deo. 310
 XXIII. Quid sit tempus. 311
 XXIV. Tempus est quo metimur motum corporis. 313
 XXV. Rursus Deum interpellat. 314
 XXVI. Quomodo tempus metimur. 315
 XXVII. Quomodo metimur tempus permanens in animo. 316
 XXVIII. Animo metitur tempora. 319
 XXIX. Se in temporalia distentum cupit in Deum colligi. 320
 XXX. Coarguit rursus obiectantes, quid fecerit Deus ante mundi creationem. 321
 XXXI. Quomodo cognoscit Deus, quomodo creatura. 322

LIBER XII.

Prosequitur interpretationem hujusce versiculi: *In principio fecit Deus cælum et terram*. Illic nomine *cæli* significatam putat spiritalem vel intellectualem illam creaturam, quæ semper faciem Dei contemplatur: *terræ* autem vocabulo informem materiam, ex qua rerum corporearum species fuerunt posthac formate. Verum alias interpretandi rationes haudquaquam improbandas esse: imo ex Scripturæ divinæ profunditate multiplicem posse erui sensum confitetur.

- CAPUT I. Difficilis inquisitio veri. 323
 II. De duplici cælo et terra. 324
 III. Quid tenebræ super faciem abyssi. 325
 IV. Quid terra invisibilis et incomposita. 326
 V. Cur sic appellata videtur materia informis. *ibid.*
 VI. Quid olim cum Manichæis senserit de materia informi, quid modo. 327
 VII. I. Deus fecit de nihilo cælum, id est, Angelos; et terram, id est, informem materiam. — II. Trinitas, unitas. 328
 VIII. Materia informis ex nihilo: ex hac omnia visibilia. 329
 IX. Cur absque dierum mentione scriptum est Deum fecisse in principio cælum et terram. 330
 X. A Deo cupit edoceri. 331
 XI. Quid a Deo didicerit. 332
 XII. Creatura duplex carens tempore. 324

CAPUT XIII. Cur sine dierum commemoratione dicit Scriptura, quod in principio fecit Deus cælum et terram.	pag. 335
XIV. Scripturæ profunditas.	336
XV. Quæ de Deo, deque Angelis et informi materia sentit Augustinus, non possunt oblocutores negare.	337
XVI. Rem habere non vult cum iis, qui contradicunt veritati divinæ.	340
XVII. Ut cæli et terræ nominibus aliud et aliud intelligi potest.	341
XVIII. Quis error innoxius in Scripturis.	343
XIX. Quæ liquido vera.	344
XX. <i>In principio creavit</i> , etc., varie intellectum.	345
XXI. <i>Terra erat invisibilis</i> , etc., varie intellectum.	346
XXII. Aliquid esse a Deo conditum, de quo sileat liber Genesis, nihil repugnat.	347
XXIII. Duo dissensionum genera in Scripturis interpretandis.	349
XXIV. Ex multis veris non debet fidenter asserti hoc aut illud sensisse Moysen.	350
XXV. Adversus eos qui aliorum interpretandi rationem temere rejiciunt.	351
XXVI. Qui sermo deceat Scripturam.	353
XXVII. Scripturam decet hamile simplexque verborum genus.	354
XXVIII. Ut varie intelligitur ab eruditis Scriptura.	355
XXIX. Quot modis dicitur aliquid prius.	357
XXX. Tractatores Scripturæ diversa sentientes concordent invicem charitate et studio veritatis.	359
XXXI. Sensisse putandus est Moyses quidquid veri potest in ipsius verbis inveniri.	360
XXXII. Veri Scripturæ sensus a Spiritu sancto revelantur.	361

LIBER XIII.

Dei bonitatem in rerum productione ac perfectione relucere; tum etiam Deum Trinitatem, ipsiusque proprietatem Spiritus sancti primis Geneseos verbis insinuari ostendit. Postmodum vero totam conditi mundi historiam allegorica interpretatione transfert ad ea, quæ Deus in Ecclesia ad hominum sanctitatem et gloriam operatur.

CAPUT I. Invocat Deum cujus bonitatem se præventum agnoscit.	362
II. Creaturæ ex Dei bonitate subsistunt et perficiuntur.	363

CAPUT III. Ex Dei gratia omnia.	pag. 365
IV. Deus non eget rebus conditis.	366
V. Trinitas qui Deus est ex primis verbis Geneseos intelligitur.	367
VI. Cur dictus est Spiritus superferri super aquas.	368
VII. Effectus Spiritus sancti.	369
VIII. Intellectuali creaturæ ad beatam requiem non sufficit quidquid Deo minus est.	370
IX. Cur solus Spiritus sanctus superferebatur super aquas.	371
X. Ex dono Dei omnia.	372
XI. Symbola Trinitatis in homine.	373
XII. Mundi creatio formationem Ecclesie præfigurat.	374
XIII. Renovatio hominis dum hic vivit nondum perfecta.	375
XIV. Fide et spe corroboramur.	376
XV. <i>Fiat firmamentum</i> , etc. Gen. 1, 19. Quid firmamentum, quid superiores aquæ.	378
XVI. Solus Deus se scit omnino sicuti est.	380
XVII. <i>Congregentur aquæ</i> , etc. Gen. 1, 9. Quid mare, quid arida. — Explicatur versiculum: <i>Germinet terra</i> , etc. Gen. 1, 11.	381
XVIII. <i>Fiant luminaria</i> , etc. Gen. 1, 14. Quæ luminaria dividuntur inter diem et noctem.	382
XIX. Tractat eundem versiculum: <i>Fiant luminaria</i> , etc.	384
XX. <i>Producant aquæ reptilia</i> , etc. Gen. 1, 20. Quæ reptilia, quæ volatilia.	386
XXI. <i>Producat terra animam vivam</i> , etc. Gen. 1, 24.	388
XXII. <i>Faciamus hominem ad imaginem</i> , etc. Gen. 1, 26. Renovatio mentis.	390
XXIII. <i>Et præsit piscibus maris</i> , etc. Gen. 1, 26. De quibus Christianus judicet.	392
XXIV. <i>Et benedixit eos Deus, dicens: Crescite</i> , etc. Gen. 1, 28.	394
XXV. <i>Ecce dedi vobis omnem herbam... in escam</i> , etc. Gen. 1, 29.	397
XXVI. Voluptas et utilitas ex beneficio in proximum collato.	398
XXVII. Quid per pisces et cetos significetur.	400
XXVIII. <i>Et vidit Deus omnia quæ fecit, et ecce bona valde</i> , etc. Gen. 1, 31.	401
XXIX. Quomodo intelligendum quod Deus octies vidit bona esse opera sua.	402
XXX. Manichæorum deliria.	403
XXXI. Piis idem probatur quod Deo placuit.	404